

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 5 ΜΑΙΟΥ 1896

26

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ— Ο Τσάρος και η Τσαρίνα.

Ο ΡΟΪΔΗΣ, Ο ΜΑΪΦΑΡΤ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Ανάπτυξη εις τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ροΐδου περὶ τῶν γραφεσῶν Ἑλληνίδων).

Ὁ κ. Ἐμμ. Ροΐδης, ὅστις ἐχρημάτισε προκατόχως τοῦ κ. Μαΐφαρτ εἰς τὴν λατρεῖαν τῆς Ζῆν Δαρρᾶς — καὶ εἶνε αὐτὸ τὸ μόνον θῆν ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἐφυχολόγησεν, ἀποκομίσας τὸν πλοῦτον τῶν καλλιτεχνικῶν γνώσεων μὲ τὸν ὅποιον θυμῶνε τους ὀλιγαρχεῖς ἀναγνώστας τῶν ἐφημερίδων μὰς — μιμείται τῶρα τὸ «Κύριο Ροντόλφον» εἰς τὸ ζεπούλημα τοῦ φιλολογικοῦ τοῦ μαγαζιῦ.

Τὸ φιλολογικὸν αὐτὸ μαγαζὶ τοῦ κ. Ροΐδου, ὅπως καὶ τὸ τοῦ Μαΐφαρτ, ἰθεωρεῖται ἄλλοτε, κατὰ τοὺς ἐπιτυχισμένους καιροὺς τῆς ἀπειρίας γεμάτων ἀπὸ λαμπρᾶ καὶ πρωτότυπα εἶδη. Ἄλλ' ὁ σκληρὸς χρόνος κατόπιν ἀπεκάλυψεν ὅτι ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦτον τῆς παροτιμίας ἐπιμηθεύτο χάρισμα ἀπὸ τὰ πλέον πρόστυχα φιλολογικὰ μπαζάρ τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Καὶ ἀρῶ ἐξέπασαν τῶσαν οἰκτρὰ τὰ φόντα του, ἀντὶ νὰ ἐξαφανίσῃ ὁ, τι τοῦ ἀπέμενε καὶ ν' ἀρκεσθῆ εἰς ὅτι ἀπέκτησεν ἀπὸ τὴν καλὴν πίστιν καὶ συγκατάθεσιν τοῦ καιροῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκθέτῃ εἰς τὰς βιβλίνας τῶν ἐφημερίδων τὰ ἱλιεῖν ἀπειρηχίαι τῆς πνευματικῆς του ἀποθήκης, ἰσορριζισμένα, ξεθωριασμένα, παμπάλαια κατὰ τὸ γούστον, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κινήσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀπλοικῶν, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ ἀγαθὸς Ροδόλφος περιμένει ἀκόμη κέρδη ἀπὸ τὴν ἀπειροκαλίαν τῶν ἐπαρχιωτῶν, ὅσοι τύχῃ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πετρακῆ ζεπεσιμένον κατὰστάματά του καὶ ἐλκυσθῶν ἀπὸ τὴν ψευτικὴν λαμπρὴν τῶν ὀλίγων ἀνθοδοχείων καὶ πλαισίων καὶ κηροπηγῶν ὅπου τοῦ ἀπέμεναν.

Τῶρα τελευταίως ἐρρίχθη τῶν γυναικῶν, ἴσως ἐκ πείραστος οὕτω δὲν τοῦ εἰσέρχονται αὐτοῦ αἱ γυναῖκες. Καὶ δὲν εὐρίσκει καλὰ ὅσα γράφουν αἱ ὀλίγαι λόγιαι Ἑλληνίδες, ὅσαι ἔχουν τὸν ἥρωισμόν νὰ προσφέρουν τὴν ἀβρὰν συμβολὴν τῶν εἰς τὴν πενυχρὰν μὰς φιλολογικὴν κίνησιν. Καὶ τὸ ἐπιπράξον τὰ νεύρα ἰδίως ὁμοῦ ἢ τρεῖς εὐέλπιδες νεάνιδες, αὐτοῦ ὅστις ἐθυμιάξεν ἄλλοτε τὸν «Παλῆάνθρωπον» καὶ ἔγραψεν ἐπαινετικὰς κρίσεις περὶ τῶν ἐργῶν ἀποθανόντος ποιητοῦ, κρίσεις ἐπιβεβλημένας εἰς αὐτὸν τὸν τόσον εὐαίσθητον καὶ εὐσυνείδητον κριτικὸν ἀπὸ ἐν προσφάτως ἀπορραγισθέν πολιτικὸν σαλόνι. Καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ μὲν δὲν ἀναμνηστέα ἀμέσως. Ἐπιθέτομεν ὅτι καὶ ἀνευ τῆς συνδρομῆς μὰς αἱ τρυφερὰ χεῖρες τῶν ευγενῶν συνεργητῶν μὰς ἔχουν ἀρκετὴν δύναμιν ὥστε νὰ ζετιναξῶν τὸν κ. Ροΐδην καὶ νὰ τοῦ δείξουν ὅτι δὲν περᾶ πλεόν ἡ μογυγία του. (Ἡ δεσποινὴς Ζωγράφου μάλιστα ὡς πρὸς τοῦτο εἶνε εἰς τὸ στοιχεῖόν τῆς). Θέλειμεν ὅμως νὰ ἐκκαθαρίσωμεν ἕνα ἄλλον

λογαριασμὸν, τὸν ὅποιον ἔχουμεν ἀπ' εὐθείας. Ὁ κ. Ροΐδης μεμρῶμενος τοῦ περιοδικῶ μὰς διότι ἐριλοξήνησε τὰ ἔργα τῶν τιμησασῶν αὐτὸ διὰ τῆς συνεργασίας τῶν Ἑλληνίδων, ἐμνήσθη μετὰ περιστροφῆς τῶν ἐν τῷ Δελτικῷ «συνταγῶν» κατὰ τοῦ βήχῃ καὶ τοῦ σκασιμάτος τῶν χειλέων καὶ τῶν εὐρωτιῶντων ἀνεκδοτῶν περὶ Ραφαήλου καὶ Ἐρρίκου Δ'. «Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰς συνταγὰς, ἴσως εἶνε δικαιολογημένη ἡ δυσμένειά του, διότι δὲν ἐδοξασεύσαμεν καμμίαν τοιαύτην περὶ βροφῆς τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου, μελονότι πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ θά ἡμεθα πρόθυμον νὰ δημοσιεύσωμεν συνταγὴν περὶ τοῦ πῶς καταρτίζονται τὰ πολυκροτὰ βιβλία διὰ τῆς συλλήσεως ξένων κειμένων.

Ἄλλὰ τ' ἀνεκδοτὰ, τ' ἄθῳ ἀνεκδοτὰ τοῦ Ραφαήλ καὶ τοῦ Ἐρρίκου Δ' διὰ τὴν τὰ ἐχθρεύεται ὁ κ. Ροΐδης, ὃ ἴψιστε Θεὶ; Ζημίαν ἢ κέρδος τοῦ ἐπροξένησαν εἰς τὸ στάδιόν του τὰ ἀνεκδοτὰ, τὰ ὅποια τόσον ἀχαρίστως κατατρέπει; Δὲν ἀπέτελεσαν αὐτὰ τὰ ταλαιπωρὰ τὴν βᾶσιν τῆς ἐμπορικῆς του πραγματείας, ὅμοι μὲ τὰ σαρκωραγωμένα ἀπορθέγματα καὶ τὰ κατεσκληρότα λατινικὰ ρητὰ, τὰ ὅποια ἀκόμη σερβίρει ἔκναξισταμένα εἰς τὸ κοινόν; Ἐάν δὲν ἐγενῶντο εἰς τὸν κόσμον ὁ Ραφαήλ καὶ ὁ Ἐρρίκος Δ', ἢ εἴαν δὲν ἔγραψεν ἐξιμελογήσεις ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος καὶ ἀποσθῆνικὰ ὁ Λαροσρενικὸς ἢ ὁ Πασκάλ, δὲν θὰ εἶχε κεῖσται ὁ κ. Ροΐδης εἰς τὸ μακρὸν αὐτοῦ πνευματικὸν στάδιον;

Τὶ νὰ εἰπῆ κανεὶς ἀπέναντι τόσον ἀκατανόητου κληροπότητος! Τί ἄλλο παρὰ ὅτι ὁ κ. Ροΐδης δὲν εὐθύνεται πλέον οὔτε δι' ὅσα λέγει, οὔτε δι' ὅσα γράφει. Διότι δυστυχῶς δὲν πλακώνουν μόνον αἱ ἀμὰξαι πλακῶνον καὶ τὰ γράμματα μὲ ὅλα τὰ δυσάρεστα παρεσπόμενα.

ΟΝΩΡΙΟΥ ΒΑΛΖΑΚ

ΤΟ ΕΡΓΟΡΟΥΝ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ

Ἐν εἰσι 18..., εἰς τραπέζιτης τῶν Παρισίων, ἔχον εὐρείας ἐμπορικὰς σχέσεις μὲ τὴν Γερμανίαν, ἐώρταξεν τὴν ἀφίξιν ἐνὸς τοῦ φίλου, ἐνὸς τῶν ἀπὸ πολλοῦ ἀγνώστων ἐκείνων φίλων, τοὺς ὅποιους αἱ ἐμπορευόμενοι ἀποκτιῶσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διὰ τῆς ἀλληλογραφίας.

Ὁ φίλος αὐτός, διευθυντὴς διακεκριμένου ἐμπορικοῦ οἴκου τῆς Νυρεμβέργης, ἦτο ἀγαθὸς παχύσαρκος Γερμανός, μὲ μύρρων καὶ μὲ καλιεσθῆσιαν, ἰδίως δὲ θιασώτης τῆς πίπας. Ἐἶχεν ὄραϊον καὶ πλάτυν νυρεμβέργειον πρόσωπον, μὲ μέτωπον τετράγωνον, μὲ κεφαλὴν ἀρκετὰς τινας φέρουσαν τρίχας ξανθὰς. Ἦτο ἐν συντόμῳ ἡ τύπος ἐντίμου καὶ χρηστοῦ Γερμανοῦ.

Ὁ ξένος ἐγγὺς ἀπλοικῶς, ἠεροῦτο προσεκτικῶς καὶ εἶπε γενναίως, τιμῶν ἐπαξίως τὸν παρατεθειμένον καμπάντην.

Ἐκαλεῖτο Ἐρμάννος.

Ὁ ἄνθρωπος τὰ πάντα ἐπιχειροῦσας πράττων, παρεκλήθη ἐν πάσῃ ἀνάσει εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ τραπέζιτου, ἔτρωγε μὲ ὅλην τὴν γερμανικὴν του ὄρεξιν, καὶ ἐτίμα ἐν ἐπαινετῇ εὐσυνειδήσει τὴν μαγειρικὴν τοῦ ξεναγοῦ.

Πρὸς τιμὴν τοῦ ξένου του, ὁ οἰκοδεσπότης εἶχε προσκαλέσει καὶ τινας τῶν οἰκειωτέρων του γυμνασίων, κεραλαύχους ἢ ἐμπόρους, πολλὰς ἐραστίας καὶ εὐειδέας κυρίας, τῶν ὁποίων ἢ ἐπίχαρις λαλιὰ καὶ οἱ προσηνεῖς τρόποι ἦσαν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ ἐγκάρδιον ἦθος τοῦ Γερμανοῦ. Ἦρκει τῷ ὄντι νὰ ἐβλεπέ τις τὸν φαῖδρον ἐκείνον ἐμπορικὸν ὄμιλον, καὶ ὁ ἀπίθαιλον εὐθὺς πᾶσαν του ἀποστρέφην πρὸς τὰ λογιστικὰ βιβλία καὶ τὰς χρεωκοπίαις...

Προτῶ μὰς ἀποχρηστέσθῃ ὁ κύριος Ἐρμάννος, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὰς διηγῆθῃ ἀκόμη καμμίαν ἀπὸ τὰς πραγματικὰς ἐκείνας γερμανικὰς ιστορίας.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξεστομίσθησαν κατὰ τὰ ἐπιδορπία ὑπὸ νεάνιδος ὄρατος καὶ ξανθοῦ, ἠτις βεβαίως δὲ ἐντροφα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν φανταστικῶν μυθιστορημάτων. Ἦτο ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ τραπέζιτου, πλάσμα θελατικῶν καὶ τακτικῶν φριττήρια τοῦ θεάτρου.

Ἦδη οἱ συνδακτυμῶνες εὐρίσκοντο βεβουθισμένοι εἰς τὴν τερπνὴν ἐκείνην εὐθυμὴν κατὰστασιν, ἠτις εἶνε τὸ παρεκλυθῆναι γευμάτος ἐξαιρέτως. Τὰ νῦτα στηρίζον ἐπὶ τῆς ἰδίας, τὴν πυγὴν ἐλαφρῶς ἀκουσθῶν ἰακρὰ τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης, εἰς ἐκαστος τῶν συμπετόν ἐπαίξε νοχελῶς μὲ τὴν ἐπίχρουν λαθὴν τοῦ μαγαριῦ του. Ὅταν τὸ γεῦμα φθάσῃ εἰς αὐτὴν του τὴν περίοδο, οἱ μὲν παίξουν μὲ τὸν σπόρον ἀχλαδίου, ἄλλοι θλίβουν μεταξὺ τῶν δακτύλων ψυχρὸν ἄρτου οἱ αἰσθηματικὸι χαρασσον ἄμωρα γράμματα μὲ τὰ λείψανα τῶν καρπῶν, οἱ φιλόγυροι ταξινομοῦν τοὺς πυρῆνας ἐντὸς τοῦ πινακίου. Οἱ ὑπὲρβατοῖς εἶχον ἦδη ἐξαφανισθῆ. Τῶν ἐπιδορπίων, ὡς εἰς ἐροδὸν καταναλωθέντων, τὰ λείψανα μόνον ἀπέκειντο ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τινεῖς ἐθεώοντο ἀπόψεις τῆς Ἑλβετίας συμμέτρως ἐπὶ τῶν φαιῶν τοίχων τοῦ ἐστιετορίου ἀνηρτημέναις. Οὐδεὶς τῶν συμπετόν ἐπληττεν.

Ὅτω οἱ συμπετόι ἐστράφησαν ἀλληλοδιαδόχως πρὸς τὸν ἀγαθὸν Γερμανόν, κατὰμαγευμένοι ὅλοι οἱ αὐτοὶ θὰ ἦκουον μῦθον τινα, ἔστω καὶ ἀσημαντον. Κατὰ τὴν τερπνὴν αὐτὴν νάρκην ἠτις ἐπίργεται μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ φωνὴ μυθολόγου ἔχει πάντοτε θελατικῶς εἰς τὰς αἰμοδιώσας αἰσθήσεις. Ἐπιζητῶν καὶ ἐγὼ εἰκόνας, ἐθαύμαζον τὰ φιλομειδῆ ἐκείνα προσώπα, τὰ ὑπὸ τῶν κερῶν φωτίζομενα καὶ πορφυροβένθια ὑπὸ τοῦ καλοῦ γευμάτος. Αἱ διάφοροι αὐτῶν ἐκφράσεις παρῆγον ζωηρὰ ἀποτελέσματα μὲσω τῶν κηροπηγῶν, τῶν ἐκ πορσελάνης κανιστρῶν, τῶν κερπῶν καὶ τῶν κρουσάλλων.

Ἦ φαντασία μου ἰδεομεθῆ αἰφνης ὑπὸ τῆς μέρρης συμπετόν καθήμενου ἀκριβῶς ἀπέναντι μου. Ἦτο ἀνὴρ μετρίως

ἀναστήματος, ἀρκούντως εὐσαρκος, φιλόγυλος, ἔχων τὸ ὄρος καὶ τοὺς τρόπους μεσίου, καὶ φαινόμενος κάτοχος πολὺ κοινοῦ πνεύματος. Δὲν εἶχον ἀκόμη προσέξει εἰς αὐτόν. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἡ ὄμις του, εἰς τινος φωτοσκιᾶσεως ἀναμριβόλως, μὲ ἰσάνη ἀλλοιωθεῖσα. Εἶχε γίνεαι πειθὴν ὑποκίνας ἀποχρώσει τὴν πύλακον. Θὰ τὴν εἶλεγε τις κεφαλὴν ἀγωνιῶντος. Ἀκίνητος ὡς ζωγραφία πανοραμματος, προσῆλθον ἐνεδὸν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν λαξευτῶν πλευρῶν κρουσάλλινου πώματος, ἀλλὰ δὲν τὰς ἤρθηκε βεβαίως καὶ ἐραίνεται διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος φανταστικῆς τινος ἐρήμης ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ παρελθόντος.

Ἄρῶ ἐπὶ μακρὸν παρετήρησα τὴν ἐπαμφοτερίζουσαν αὐτὴν μορφήν, τοιαύται σκίσεις μὲ ἐγεννήθησαν ἐνδομύχως; Ἰσχυροί; ἔπει πολὺ; Κατεστράφη ἀπὸ τὴν πτόσιν τῶν χρωματῶν; Σκέπτεται νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς δανειστάς του;

— Ἰδέτε, εἶπον πρὸς τὴν γειτονά μου δεικνῶν αὐτὴ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου, δὲν εἶνε τῷ ὄντι ἡ προσωποποίηση τῆς χρεωκοπίαις.

— Ὡ! ἀπήνησαν ἐκείνη, θὰ ἦτο ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀλιγώτερον δύσθυμος.

— Εἶτα, κινεῖται ἐπὶ ἀρίτως τὴν κεφαλὴν, προσέθηκα:

— Ἐκείνος νὰ χρεωκοπήσῃ! Κατέχει ἐν ἐκτομύρῳν εἰς κτήματα! Εἶνε ἀρχαῖος προμηθεὺς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, καλὸς ἀλλὰ πολὺ ἰδιορροβῆμος ἄνθρωπος. Ἐχει συνάφει δευτέρων γάμων ἐν συμπετόντος καὶ κατέστρεψε μ' ὅλον τὸν τὸν γυναικῶν τοῦ πολὺ εὐτυχοῦ. Ἐχει μίαν εὐμορφον κόρη τὴν ὅποιαν, ἐπὶ καιρῶν, δὲν ἤθελε ν' ἀναγνωρίσῃ μετὰ τὸν θάνατον ὅμοι τοῦ υἱοῦ του, φανεθόντος εἰς μονομαχίαν, τὴν παρελθεῖ, μὴ ἔχων ἄλλο τέκνον. Καὶ οὕτω ἡ πτωχὴ ἢ κῆρη εὐρέθη αἰφνης μίαν ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας κληρονόμου τῶν Παρισίων. Ἡ ἀπόλητος τοῦ μονογενοῦ τοῦ υἱοῦ εἶχε βοθίσει τὸν καλὸν ἄνθρωπον εἰς μελαγχολίαν ἠτις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῶρα τῷ ἐπανερχεται.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ προμηθευτὴς ὕψωσε πρὸς με τοὺς ὄφθαλμούς.

Τὸ βλέμμα τοῦ μοῦ ἐνεποίησε φρίκην, τόσον ἦτο ζοφερὸν καὶ σκεπτικόν!

Τὸ βλέμμα ἐκείνο συνώψιζεν ἀναμριβόλως μίαν ὄλην ζωὴν.

Ἄλλ' ἡ φαιτογνωμία τοῦ ἐραιδρονη αἰφνης ἔλαβε τὸ κρουσάλλινον πώμα, τὸ ἐποθετήσε διὰ μηχανικῆς κινήσεως εἰς φρίκην πλήρη ὕδατος, εὐρισκόμενῃ παρὰ τὸ πινακίον του, καὶ ἐστρέψε μειδιῶν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν κύριον Ἐρμάννον. Ὁ τελευταῖος οὕτως, εἰς μακρῶν νοχελῶν παρελθόντος, οὕτε μίαν κἄν ἰδέαν ἐφίλοξενε ἀναμριβόλως εἰς τὸ κρανίον του, καὶ τίποτε δὲν ἐκείπτετο. Διὸ καὶ ἡσυχνόμεν, τρόπον τινά, διότι ἐματαιοῦσιν σπαταλῶν τὴν μακτικὴν μου ἐπιστήμην ἐπὶ τοιοῦτου κοινοῦ υποκειμένου. Ἐνῷ ἐγὼ ἐπὶ μακτικῶ ἐκκινῶν φρολογικὰς παρατηρήσεις, ὁ ἀγαθὸς Γερμανός ἐρρόρησε

πρὶξαν ταμῆαυ καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται τὴν ιστορίαν του, τὴν ὅποιαν παραθέτω ἐντὸς ἐνὸς ἐπιπέδου καὶ διασκευασμένην, ἀποκόψας τὰς περιτολογίας καὶ τὰ γλωσσικὰ σφάλματα τοῦ Νυρεμβέργου καὶ παραλαβῶν μόνον ὅ, τι ἡ ἱστορία του ἐνεῖται ποιητικὸν καὶ ἀξίον ἐνδιαφέροντος.

Ἡ ἰδέα καὶ τὸ ἔργον

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου 1799, δύο νέοι, ἀναχωρήσαντες ἐκ Βόννης ἀπὸ πρῶται, εἶχον φθάσει περὶ τὴν δειλὴν εἰς τὰ περιχώρα τῆς Ἀνδερνάχης, πολίχνης, καμένης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἕθης τοῦ Ρήνου, ὀλίγας λευγὰς μακρῶν τῆς Κοβλεντίας.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ γαλλικὸς στρατός, διοικούμενος ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Ὁξερῶ, παρετάσσετο ἀντιμέτωπος τῶν Αὐστριακῶν, οἵτινες κατεῖχον τὴν δεξιὰν τοῦ ποταμοῦ ἕθην. Ὁ γενικός σταθμὸς τῶν δημοκρατικῶν ἦτο ἐν Κοβλεντίας, καὶ ἐν τῶν ταγματῶν τοῦ σώματος τοῦ Ὁξερῶ ἐσθάθησαν ἐν Ἀνδερνάχῃ.

«Οἱ δύο ἰσοδύμοι ἦσαν Γάλλοι. Ἐκ τῶν κανονικῶν αὐτῶν στολῶν, μὲ τὰ ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου κοσμήματα, ἐν τῆς σπάθης τῶν, ἰδίως δὲ τοῦ πικτικῶν, κεκαλυμμένον διὰ προσώπου κηροῦ ὕφραματος καὶ κρομμῆνον ὑπὸ τρυφῶν, καὶ οἱ Γερμανοὶ χωρικοὶ αὐτοὶ εἶχον ἀναγνωρίσει χερουργεῖς στρατιωτικῶν, ἀνθρώπους μὲ ἐπιστήμην καὶ μὲ ἀξίαν, ἀγαπητοὺς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὅχι μόνον παρὰ τῷ στρατῷ, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τόπους ἀκόμη ὅπου αἱ γαλλικαὶ στρατικαὶ εἶχον ἐσθάλλει.

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, πολλοὶ νέοι καλῶν οἰκογενειῶν, ἀποσπασθέντες τῶν ἱατρικῶν τῶν σπουδῶν ὑπὸ τοῦ προσφάτου στρατολογικῶ νόμου τοῦ ὀρελιμένου εἰς τὸν στρατηγὸν Ζουρδάν, εἶχον φυσικῶ τῷ λόγῳ προτιμήσει νὰ συνεχίσωσι τὰς σπουδὰς τῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἢ νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἠπειαν, ἠμιστα συμβιβάζομένην πρὸς τὴν ἀρχικὴν τῶν ἀνατροπῶν καὶ τὸν ἐθνικὸν προορισμὸν τῶν. Ἀνθρώποι τῆς ἐπιστήμης, φιλόσοφοι καὶ ἐμπειρητικοί, οἱ νέοι οὗτοι παρέχον ἀγαθὸν τι ἐν μέσῳ τῶν συμπετόν, καὶ συνεπαθῶν μετὰ τῶν ἀνεπτυγμένων ἀνδρῶν τῶν ἀσφῶν χωρῶν, ὅθεν διέβαιναν ὁ σκληρὸς πολιτικὸς τῆς Δημοκρατίας.

«Ἐρωδιεσμένοι ἀμφοτέρω μὲ φύλλον πορείαις καὶ μὲ ἐγγράφον δέντως ὑπεγεγραμμένον καὶ πιστοποιῶν ὅτι ἦσαν δόκιμοι, οἱ δύο οὗτοι νέοι μετέβαινον εἰς τὸ τάγμα, ὅπου ἦσαν προσκεκλησμένοι.

«Ἀμφοτέρω ἀνήκον εἰς οἰκογενεῖας ἀστων τοῦ Μποβάς, τόπου μετρίως εὐπόρου, ἀλλ' ἐνθα τὰ ἀγὰ ἦθη καὶ τὸ ἐνθουσιον τοῦ χαρακτήρος μετεδιδάχοντο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ὥστε κληρονομικῶς. Ὑπὸ περιεργείας φυσικῆς παρὰ τοῖς νέοις κινούμενοι εἶχον φθάσει ἐπὶ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς τεταγ-

μένης ὅπως ἀναλαβῶσι τὴν ὑπερησίαν τῶν, εἶχον δὲ ταξιδεύσει διὰ τοῦ λεωφορείου μέχρι Στρασβούργου. Καίτοι ἡ μητρικὴ πρόνοια μικρὸν τι χρηματικὸν ποσὸν τοῖς εἶχε προμηθεύσει, ἐνόμιζον ἐαυτοὺς πλουσίους μὲ τὰ ὀλίγα λευδοβικία τῶν, ἀληθῆ ἄλλως ἠθσαυρὸν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰ τραπέζι-γραμμάτια εἶχον ἀποβάλλει πᾶσαν ἀξίαν, ὁ δὲ χρυσὸς ἐστοίχιζε πολὺ.

«Οἱ δύο δόκιμοι, ἀγοντες μόλις τὸ εἰκοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας τῶν ἔτος, ὑπέκυψαν εἰς τὸ ποιητικὸν τῆς θέσεως τῶν μὲ ὅλον τὸν ἐθουσιασμὸν τῆς νεότητος. Ἀπὸ Στρασβούργου εἰς Βόννην, εἶχον ἐπισκερθεῖ τὴν πόλιν καὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ Ρήνου ὡς καλλιτέχναι, ὡς φιλόσοφοι, ὡς παρατηρηταί. Ὅταν ὁ προορισμὸς μὰς ἦνε ἡ ἐπιστήμη, εἴμεθα κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ὄντα πράγματι πολλῶ ἀπλᾶ. Καὶ ἐκ αὐτῷ ἀκόμη τῷ ἔρωτι, ἢ ἐν ταξιδίῳ, εἰς δόκιμος ὀρεῖται νὰ ἠθσαυρίσῃ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἐν τῷ μέλλοντι τύχης ἢ δόξης αὐτοῦ. Οἱ δύο νέοι εἶχον λοιπὸν ἀφῆθῃ εἰς τὸν βαθὺν ἐκείνον θαυμασμὸν ὑπὸ τοῦ ὅποιου καταλαμβάνονται οἱ μεμρῶμενοι ἄνθρωποι ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ρήνου καὶ τῆς τοποθεσίας τῆς Σουαβίας, μετὰξὺ Μαυίνης καὶ Κοβωνίας. Φύσις θαυμάσια, πλήρης ψευδικῶν ἀναμνήσεων, ἐυθελῆς, ἀλλὰ τηρούσα εἰς πάντα τόπον τὰ ἔργα τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ πυρὸς. Ὁ Λευδοβικὸς ΙΔ' καὶ ὁ Τουρηνάς ἐκαυτηρίασαν τὴν θελατικὴν αὐτὴν γῶραν. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰρηπία μαρτυροῦσι τὴν ἀλαξοσύνην, ἢ ἴσως τὴν πρόνοιαν τοῦ βασιλέως τῶν Βερσαλλίων τοῦ κατακρηνησάντος τοὺς ὄρατους πύργους ὑπὸ τῶν ὅποιων τὸ πάλαι ἐκσμεῖτο τὸ μέρος τοῦτο τῆς Γερμανίας. Βλέποντες τὴν θαυμασίαν αὐτὴν γῆν, κεκαλυμμένην ἀπὸ δάση, καὶ ὅπου τὸ πολυποικίλον τοῦ μεσαιῶνος ἄρθρον, ἀλλ' εἰς εἰρηπία, κατανοεῖται τὸ γερμανικὸν πνεῦμα, τοὺς βεβουθισμοὺς του καὶ τὸν μυστικισμὸν του. Ἐν τούτοις ἢ ἐν Βόννης διαμονὴ τῶν δύο φίλων εἶχεν ὄχι ἐπιστημονικὸν μόνον σκοπὸν ἀλλὰ καὶ ἀναψυχῆς. Τὸ μέγα νοσοκομεῖον τοῦ γαλλοδουβικίου στρατοῦ καὶ τοῦ στρατευματος τοῦ Ὁξερῶ ἦτο ἐγκατεστημένον εἰς τὸ παλαιόν αὐτὸ τοῦ ἐκλέκτορος. Οἱ νεοχειροτόνητοι δόκιμοι ἐπεροῦθησαν λοιπὸν ἐκεῖ ὅπως ἐγγυρισσοῖσι συστατικὰς ἐπιστολάς εἰς τοὺς προσιταμένους τῶν, καὶ ἐξοικειωθῶσιν ἐκεῖ πρὸς τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τοῦ ἐπαγγέλματός των. Ἄλλ' ἐπίσης, ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἄλλοθεν, ἀπέβαλον τινας τῶν προλήψεων εἰς αἱ ἀπὸ πολλοῦ ἐμμένονεν πιστοὶ ὑπὲρ τῶν μνησίων τοῦ γενεθλίου ἡμῶν τόπου. Ἐκκλητικὸι ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν μαρμαρίνων στύλων τῶν κρομμῶντων τὸ παλιόν τῶν ἐκλέκτορος, ἐθαύμασαν εἰτα τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν γερμανικῶν κτιρίων, καὶ εὐρον εἰς ἕκαστον βήμα καὶ νέος θησαυροὺς ἀρχαίων ἢ συγγρόνους. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, αἱ ὁδοὶ ἐνθα ἐπλανῶντο οἱ δύο φίλοι κατεσθυρόμενοι εἰς Ἀνδερνάχην τοὺς ἔφερον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους ἐκ γρανίτου, ὑψηλοτέρου τῶν λοιπῶν. Ἐκεῖ, οἱ ἀνοίγματα τοῦ δάσου, διὰ τινος ἀναμα-

λίας των βράχων, διέκρινον ἄπρην τινα τοῦ Ρήνου πλεισιουμένην μεταξύ των ἀμολίθων ἢ ἐστολισμένην διὰ θαψίλους φυτέας. Αἱ κοιλιάδες, αἱ ἄτραποι, τὰ δάση ἀνέιδον τὸ φθινοπωρινὸν ἄρωμα τὸ προκαλοῦν εἰς ρεμβασμούς· αἱ κερυφαὶ των δασῶν ἤρχίζον νὰ χρυσίζωνται, νὰ προσλαμβάνωσι τὴν γλίαρὸν καὶ τὸ φαιόν, σημεῖα παρακμῆς τὰ φύλλα ἐπιπτου, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀκόμη δλοκύανος, καὶ αἱ ξηραὶ ὕδοι διεγράφοντο οἰκην γραμμῶν κινδρῶν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ, φωτίζομένη ἤδη ὑπὸ τῶν λεζῶν ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου. Εἰς ἀπόστασιν ἡμισέας λεύγης ἀπὸ τῆς Ἀνδερνάχης, οἱ δύο φίλοι ἐβαδίσαν ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς, ὡς ἂν μὴ ἤρῃμου ὁ πόλεμος τὸν ὥρειον τούτον τόπον, καὶ ἠκολούθησαν ὁδὸν χρυσαμένην διὰ τὰς αἰγὰς διὰ μέσου των ὑψηλῶν ἐξ

ὑποκύνου γρανίτου τειχῶν μεταξύ των ὑποίων κλιταὶ ὁ Ρήνος. Μετ' οὐ πολὺ κατέβησαν διὰ μιαν τὴν κλιτῶν τῆς φάρραγος εἰς τὸ βῆθος τῆς ὑποίας εὐρίσκειται ἡ μικρὰ πόλις, φιλαρέσκως ἀπλουμένη παρὰ τὴν ἔχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅπου παρέγει εὐμορφῶν λιμένα εἰς τοὺς ναυτικούς.
 «—Τὶ ὥρειος τόπος ἡ Γερμανία! ἀνέκραξεν ὁ ἑτερος των δύο νέων, ὀνόματι Εὐτύχιος Μανιάν, καθ' ἣν στιγμήν διείδε τὰς χρωματιστὰς οἰκίας τῆς Ἀνδερνάχης, συμπετυνωμένας ὡς ὡὰ εἰ κανίστρον, διαχωριζομένας ὑπὸ δένδρων, ὑπὸ κήπων καὶ ἀνθίων. Εἶτα ἐθάμβησε πρὸς στιγμήν τὰς ὄξεις στέγας, τὰς ξυλίνας κλίμακας, τοὺς διαδρόμους μυρίων εἰρηνικῶν κατοικιῶν, καὶ τὰς ὑπὸ των κυμάτων εἰς τὸν λιμένα τελευτουμένης λέμβους.»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΤΡΕΦΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἐνα λουλουδι μοναχὴ φτωχὸ τί θά μοῦ κάνη γιά τὴν οὐράνια κόρη ὠμορφιά σου ;
 Θαρρεῖς καὶ μιὰ πρωτομαγιά ἂν τὴ μαδησω, φτάνη γιά νὰ στολίσω τὰ χρυσιζανθα μαλλάϊ σου ;...

Γιὰ τέτοια οὐρανογέννητα κρινοπλασμένα κάλλη ποῦ ἕνας ἡλιος, ἡ ματιά σου, τὰ χρυσιζοῦν κα' ὀλόκληρη τὴν ἀνοιξι ἂν ἀγκαλιάσω, πάλλι γιά νὰ στολίσω ἕνα μοναχα, δὲ σώνει !..

Ἄλλη μεγάλη, ἤθελα, ἀτελείωτη θυσία, ἤθελα τὸν Παράδεισο νὰ σοῦ μαδησω...
 Ἐστὴν ἀγκαλιά σου ἀνοιξι αἰώνια νὰ σκορπίσω στὴν ὠμορφιά σου... τὴν ἀθανασία...

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΙΤΙΝΗΣ

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Μέγας Πέτρος ἐγκατέλειπε τὴν ἀρχαίαν τῆς Ρωσσίας πρωτεύουσαν, ἕνα ἀνοιξ, ὡς ἔλεγεν, εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Νέβη παράθουρον ὅπως εἰσέληθῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, ἡ Μόσχα ἀπέμεινε ἡ ἱερὰ των Ρώσων πόλις, περικλιτοσα μετὰ των τάφων των ἀρχαίων αὐτοκρατόρων καὶ τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀναμνήσεις τῆς χώρας. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ στέρονται οἱ ἀνερχόμενοι τὸν θρόνον Τσάροι καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως τελείται ἡ ἱερὰ τελελογία, ἡ ἐπικυροῦσα τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματα τοῦ Τσάρου. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ, κειμένη ἐνδοξοῦ τοῦ Κρεμλίνου, ἐστέρθησαν πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Πέτρου αὐτοκράτορες τῆς Ρωσσίας. Καίτι μακροὶ παρήλθον χρόνοι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ τελετὴ αὕτη δὲν ἀπλοποιήθη ἢ αὕτη μεγαλοπρέπεια καὶ ὁ πλοῦτος ἐξηκολούθησεν ἐπιδεικτικώτατα ἀναπαριστάμενα κατὰ τὴν ἱεροτελεσίαν καὶ κατὰ τὰς κατόπιν τελευτούμενας ἐορτὰς ἐν ταῖς ἀνακτόροις, ταῖς ὕδοις καὶ

ταῖς θεάτροις. Οὐδαμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ πλέον δύναται τις νὰ παραστῇ εἰς παρόμοια θεάματα ἐξόχως μεγαλοπρεπῆ, εἰς θεάματα ὅλως φαντασμαγορικὰ, εἰς παρατάξεις στρατοῦ καὶ παρελάσεις ἡγεμόνων καὶ ἀντιπροσώπων ὅλων των ἐθνῶν τῆς ὑψηλοῦ μυθολογίας, τὰς ὑποίας οὐδὲ ἡ ζωηροτέρα ἀνατολικὴ φαντασία δύναται νὰ συλλάβῃ. Ὅ,τι βλέπει τις κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐν Μόσχᾳ εἶνε ὄνειρον χρυσοπλεκτον, διαφεύγον ἐν μέσῳ των ἤχων των τριχυλίων κωδῶνων, των κρότων των τηλεδῶλων, των εὐχῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ πλήθους καὶ των μολπῶν των παιάνων.

Ἡ στέψις τελείται ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναλήψεως, τῷ ἀρχαιοτάτῳ ναῷ τοῦ Κρεμλίνου, ὅστις οικοδομήθη κατὰ τὸ 1326, ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη ἀπετερωθή, ὅτε κληθεῖς ἐκ Βενετίας ὁ ἀρχιτέκτων Φιοραβέντης ἀνωκοδόμησεν αὐτόν. Ὁ ναὸς οὗτος καὶ κατόπιν ἐπαθεν ἐκ πυρκαϊῆς, ἐσπλήθη δὲ ὑπὸ των Γάλλων κατὰ τὸ 1812. Τετρακισχίλις οὐκάδας ἀργύρου καὶ ἐξακοσίας οὐκάδας χρυσοῦ ἀνήρσαν ἐκ τοῦ ναοῦ τούτου οἱ Γάλλοι, ἐκτοτε ὅμως λαὸς καὶ

αὐτοκράτορες ἐφιλοτιμήθησαν νὰ καλύψωσι τὰ τραύματα, ἅπερ ἀφήκεν ὁ πόλεμος ἐκείνος καὶ ἐκατομμύρια ἐκατομμυρίων χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ πολυτίμων λίθων ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ναῷ τούτῳ. Τὸ εἰκονοστάσιον τῆς Ἀναλήψεως εἶνε ἐν ἐκ των ἀριστουργημάτων τῆς χρυσοχοίας, μιᾶ μυθολογικῆς ἔκθεσις χρυσοῦ, μαργαριτῶν, ρουβίνων καὶ στίλβαδαμάντων. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ φαντασμαγορικῷ τούτου εἰκονοστασίῳ ἀνήρτηται ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ γραφεῖσα κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ, πλήρης πολυτίμων λίθων. Ἡ τελετὴ τῆς στέψης γίνεται ἐπὶ παρουσίᾳ των μελῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, των ξένων ἡγεμόνων, τοῦ διπλωματικῷ σώματος, των γερουσιαστῶν, των ὑπουργῶν, των κυριῶν τῆς αὐλῆς καὶ των αὐλικῶν, οἵτινες παρίστανται καὶ μέσῳ των ὑποίων διεργεταὶ ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα, ἕνα ἀνέλθωσι τὸν θρόνον, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὁ εὐχῆς τινος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Μόσχης, ὁ Τσάρος λαμβάνει ἀπὸ των χειρῶν τοῦ μητροπολίτου τὸ στέμμα καὶ ἐναποθέτει τοῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, μεθ' ὃ ἡ αὐτοκράτειρα γονυπετεῖ πρὸ τοῦ Τσάρου καὶ οὗτος στέφει αὐτὴν διὰ τοῦ ἰδίου στέμματος.

Τὸ στέμμα τούτο, ὅπερ ἔσπεψε τὰς κεφαλὰς των αὐτοκρατόρων Ἀλεξάνδρου Γ', Ἀλεξάνδρου Β', Νικολάου Η', Παύλου τοῦ Α' καὶ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, εἶνε ἔργον τοῦ Ραντζιέ, χρυσοχόου τῆς Γενεύης, κοσμεῖται δὲ ὑπὸ 5,012 ἀδαμάντων, στίλβαδαμάντων καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων, ἐν αὐτῷ δὲ ὑπάρχει καὶ ὁ περίφημος μαργαριτὸς, ὁ ζυγίζων 390 καράτια. Ἡ ὅλη ἀξία δὲ τοῦ στέμματος τούτου ἀνέρχεται εἰς 10,000,000 φρ.

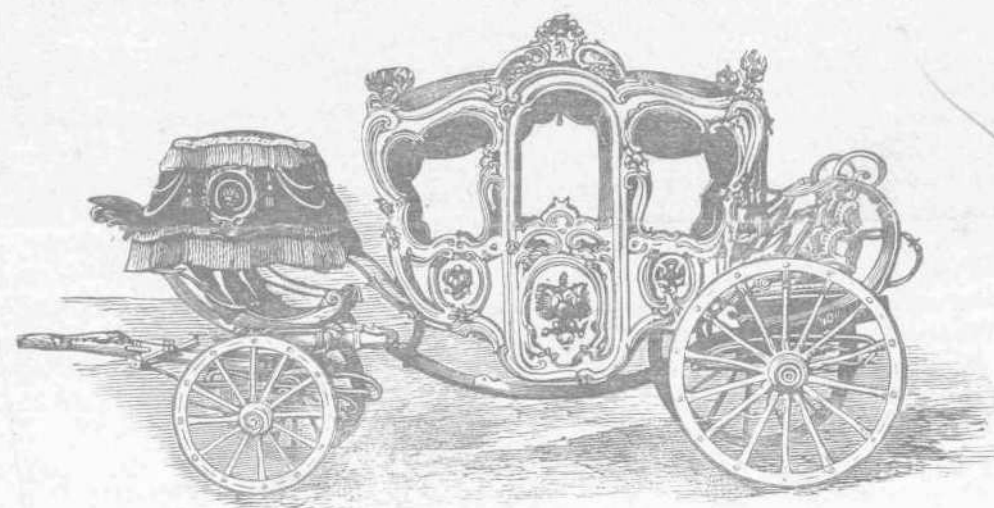
Μετὰ τὴν στέψιν ὁ αὐτοκράτωρ φέρων τὸ στέμμα καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας ἐπισκέπτεται τὰ ἱερὰ τοῦ Κρεμλίνου μεθ' ὃ ἀκολουθοῦν αἱ λοιπαὶ ἐορταὶ ἐν ταῖς ἀνακτόροις καὶ ἐν ταῖς ὕδοις.

Αἱ ἀμαξίαι ἐφ' ὧν τὸ αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος καὶ τὰ μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας θὰ μεταβῶσιν ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εἰς τὸ Κρεμλίνον εἶνε ἀρχαιότατοι καὶ πολυτίμοι. Ἡ ἐφ' ἧς θὰ ἐπιβῇ τὸ αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου εἰς τὴν Αἰκατερίνην τὴν Μεγάλην, σύρειται δὲ ὑπὸ ὀκτώ λευκῶν ἵππων καὶ κοσμεῖται δι' εἰκόνων τοῦ Βατῶ. Μυθώδης εἶνε ἡ ἀξία τῆς ἀμαξίας ταύτης, ἣν βλέπει τις ἐν τῷ ἱστορικῷ μουσεῖῳ τῆς Πετροπόλεως, καὶ ἧτις εἰς τοιαύτας περιστάσεις μεταφέρεται εἰς Μόσχαν. Ἄλλοτε, κατὰ τὴν στέψιν τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', οἱ ἀντιπρόσωποι των διαφόρων κρατῶν ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ἰδίως ἀμαξίας λίαν ἰδιωρύθμους, αἵτινες δὲν ἐστερουνο οὐδῶως τῆς αὐτοκρατορικῆς πολυτελείας, τότε δὲ παρίστατο ὁ λαὸς πρὸ παρελάσεως των ὠραιότερων καὶ ἱστορικωτέρων ἀμαξῶν τῆς Εὐρώπης.

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΤΕΜΜΑ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

Η ΑΜΑΞΑ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ἧς θὰ ἐπιβῇ τὸ Αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος.

Ο ΜΑΗΣ

Είδες τὴν Πλάση, Μάν, σκλαβωμένη
στὰ νύχια τοῦ χειμῶνα νὰ σπαράξῃ,
μὲ τ' ἄγριο μουγκρητό του νὰ τροιάξῃ,
τὴν εἶδες λιτρωτὴ νὰ σὲ προσυμένῃ.

Καὶ τ' ἄρματα φορεῖς μὲ γοηγοράδα
γὰ χάρι τῆς παλῆς σου ἐρωμένης ...
καὶ τ' ἄρματά σου, Μάν, ὅπου φέρνεις,
εἶνε λουλούδια, νηότη, ὁμορφάδα.

Καὶ ξεκινᾷς καὶ τρέχεις ἀνδρειωμένος
καὶ φτάνεις, μὰ δὲ βρίσκεις τὸν ἐχθρό σου,
γιατὶ ἔνοιωσε προτοῦ τὸν ἐρχομό σου
καὶ φεύγει ἀκόμη ὅλος φοβισμένος.

Καὶ βρίσκεις τὴν ἀγάπη σου νὰ ἔχῃ
τὸ κρῖο σάβανό της ξεσχισμένο,
τὴν βρίσκεις, σὺν νεκρῷ ἀναστημένο,
χαμογελῶντας σένα νὰ παντέχη.

Κι' ἀμέσως ζευγαρώνεται, καὶ πάλι
κρυμμένο στὰ μιλώματα τ' ἀπόδῃ
μὲ τὸν ὑμέναίό σας μᾶς λιγώνει ...
Σωπάτε! νὰ τ' ἀκούσωμε, ποῦ ψάλλει.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΠΕΤΡΟΥΝΑΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Φίλε κ Δευθέρω,

Μοὶ εἶπατε ὅτι κάποιος συμπολίτης μου σὰς ἠρώ-
τησεν ἂν οἱ πρώτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος ἐπισκέ-
φθῃσαν τὴν Σύρον καὶ πότε καὶ ἂν ἀναφέρονται
ποῦ τὰ κατὰ τὴν ὑπόδοξίν των, μοὶ προσθέσατε δὲ
νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι περὶ τοῦ ἀντικειμένου
τούτου γνωρίζω. Ἀνασκαλεύσας τὴν παρ' ἐμοὶ συλ-
λογὴν παλαιῶν ἐφημερίδων, ἐγγράφων καὶ τὰς περὶ
διαφόρων ἀντικειμένων σημειώσεις μου σὰς πύκνω
τὰ ἐξῆς διὰ τὸ ἀξιόλογον ἕωρον περιοδικόν.

Ἐν Ἐρμούπολει, τῆ 6 Ἀπριλίου 1896.

ΑΝΔΡΕΑΣ Κ. ΧΟΥΜΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Ὁ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος Κυβερνήτης
Ἰω. Καποδίστριας ἐπισκέφθη τὴν Σύρον
τετράκις. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1829,
τὸν Ἀπρίλιον καὶ Ἰούλιον τοῦ 1830 καὶ
τελευταίον τῆ 7 Ἰανουαρίου 1831. Κατὰ
τὸ πρῶτον αὐτοῦ ταξιδίου ὑπεδέχθησαν
αὐτὸν ἐγκαρδίως, διαπανηθέντων κατὰ τὰς
ἐν τοῖς βιβλίαις τῆς δημογεροντίας ση-
μειώσεις γροσίων διακοσίων δεκατριῶν καὶ
ὄσο παράδων (ἀριθ. 213). Τὰ ὄσο ἐπό-
μενα ταξιδία του δὲν ἔχουσι τι τὸ ἄξιον
λόγου, κατὰ τὸ τελευταῖον ὅμως—ὅτε
ἀνέπεσε καὶ ἡ ἐπίτεσις τοῦ ὀνόματός του
—ὁ Κυβερνήτης δὲν ἔμεινε εὐχαριστημέ-
νος, καθόσον ἡ Σύρος καὶ ἡ Ἰδρα ἦσαν
τότε ἡ ἕδρα τῆς κατ' αὐτοῦ ἀντιπολιτευ-

σεως. ἐνὸς κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἐλευσεως
του ἔτη, ἡ Σύρος διεκρίνετο ἐπὶ τῆ πρὸς
ἐκείνον ἀφοσίωσις, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι
ἐπικειμένων των διὰ τὴν ἰθνηκὴν Συνέλευ-
σιν Ἀργεῖος ἐκλογῶν πληρεξουσίων, ἐκ
Σύρου ἐξῆλθεν ἡ πρώτη φωνὴ τῆς ἐκ πολ-
λῶν ἐπαρχιῶν συγχρόνως ἐκλογῆς αὐτοῦ
τοῦ ἰδίου Καποδίστριας ὡς ἀντιπροσώπου,
πείραμα ἀποτυχὸν καθ' ἴσχυριν.

Τοῦς λόγους τῆς κατὰ τοῦ Καποδι-
στρίου ἀντιδράσεως τῆς πατρίδος μου θέλω
γνωρίσει πρὸς ὑμᾶς ἀπυθὺς ἄλλοτε, ἂν τὰ
«Ὀλύμπια» ἐπιτρέψωσι νὰ φιλοξενήσωσι
καὶ τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ση-
μειώσεις μου ὅτε δι' ἐπιστήμων ἐγγράφων,
γραμματίων ἀνεκδότων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
καὶ δημοσιευμάτων θὰ ἴδωτε μεθ' ὑπό-
σης λύσεως ἔγραψαν τότε τὰ κόμματα
κατ' ἀλλήλων.

Κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ταξιδίου ἀπε-

διβάσθη, καθ' ἣ μοὶ διηγείτο αὐτόπτης,
εἰς τινὰ πύργον ἐπιβάνων ἀπεβάθραν,
ἰδρυθεῖσαν κατὰ τὰ τότε Παράδια, ὅπου
νῦν ἡ μεγάλη οἰκοδομὴ Φραγκοπούλου καὶ
Παρκουζῆ Ἰατροῦ, ὁπότεν διὰ τῆς ἰδου
Ὀδυσσεῖος (Ὀψωπολείου νῦν) ἀδηγήθη
εἰς τὸν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως, εἰς τὰ
προπύλαια τῆς ἰσοίας ἦσαν παρατεταχ-
μέναι αἱ μαθήτρια μετὰ κλάδων δάφνης.
Ὁ Κυβερνήτης ἔφερε μακρὴν πολιτικὴν
ἐνδυμασίαν καὶ λευκὸν πῆλον, συνάδουτο
δὲ καὶ ὑπὸ τινων φραγκοφορημένων καὶ
στρωτικῶν, ἐν εἰς καὶ κάποιος μεγα-
λοφρονᾶζων, ὅστις κατὰ τὰς πληροφορίες
μου εἶνε ὁ μακαρίτης Κωνσταντῖνος Δού-
κας, κατόπιν διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας
Ἀθηνῶν καὶ νεμάρχη.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΖΣCHOKKE

Ὁ κοινωφελέστερος πολίτης, ὁ σοφώτε-
ρος καὶ ἐναρετώτερος ἄνθρωπος ἐστὼ σὺ
σεβαστὸς εἰς εὐνοήποτε κοινωτικὴν τάξιν
καὶ ἂν ἀνῆλθῃ, ἀπ' εὐνοήποτε εἰσεῖς καὶ
ἂν εἰλκῇ τὸ γένος, εὐνοήποτε καὶ ἂν ἦναι
τὸ ἔργον αὐτοῦ. Διὰ τὴν ὄντως ἡ καρδία κα-
θίσταται τὸν ἄνθρωπον εὐγενῆ, καὶ εὐχὴ τὸ
αἷμα ἀνυψῆσαι ἐ' αὐτὸν προσωπικῶς ἐκ
δουλεύσεως, καὶ εὐχὴ πατραγαθία.

Ἐνθυμῶ πάντοτε τὸ παρελθόν· ἀλλ'
αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ἂς σὲ
προτρέπῃ νὰ ὠφεληθῆς ἐκ τοῦ παρόντος
πλειότερον καὶ καλλίτερον, ἢ ὅσον ὠφελή-
θης ἐκ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος πλέον χρόνου.
Ἐν ταῖς ὀλίγαις ταύταις λέξεσιν, ἄποσα
τοῦ σοφῶς ζῆν ἡ τέχνη περιλαμβάνεται.

Ἐάν μόνον γνωρίσῃ, πόσον ἀνάξια εἶ-
ναι ἡ εὐνοία τῶν μεγάλων καὶ πόσον ἄ-
στατος ἡ λεγόμενη δημοτικότης, ἐάν ἐν-
νοήσῃ ὅτι ἐν αὐταῖς εὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ ἀ-
μεταίτη ἀπάτη ὑπάρχει, τότε εὐδὲ στιγ-
μὴν θέλει διατάσει νὰ καταρροήσῃ τὴν
ἐξωτερικὴν καὶ ψυχὴν ταυτὴν λαμπύην.

Ἐξοπλιζέ τὰ τέκνα σου κατὰ τῆς τα-
λαιωρίας τῶν παρόντων καιρῶν. Παίδευ-
σον αὐτὰ εὐχὴ πρὸς βίον εὐκαρῆ, ἀλλὰ
πρὸς βίον ἀπλῆν καὶ κανονικὸν καὶ πρὸς
σπουδαίαν ἐνασχόλησιν· εὐχὴ πρὸς τὰς
ἡδονὰς, ἀλλὰ πρὸς ὠφέλιμον δραστηριότη-
τα, δι' ἣς ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπω θέ-
λουσιν εὖρεσι μέσα ἐνα ζήσωσιν ἀνεξάρτη-
τοι καὶ γίνωσι τῆς ἰδίας αὐτῶν τύχης
δημιουργοί. Ἴσως νῦν διαπρέπει μεταξύ
τῶν συμπολιτῶν σου τιμὰς καὶ ἀξιώματι
καὶ πλοῦτος· ἀλλὰ θύναται πάντα τὰ
πλεονεκτήματα ταῦτα ἐν τῇ θυελλῇ τῶν
καιρικῶν περιστάσεων ν' ἀπολεσθῶσι τὰ
δὲ τέκνα σου ἐνεκα μεγάλης καταστροφῆς
νὰ ὦσιν ἠναγκασμένα τὸν ἐπίουσον ἄρτον
νὰ ἐπαίτησων ἀπὸ ξένου. Διὰ τοῦτο
εὐχὴ τὸ τί ἀρετικὸς αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ πῶς
παρασκευάζεις αὐτὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀρίστην
κληρονομίαν.

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ & Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ ΜΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηρῆς τοῦ «Ἀθηναίου» τῆν 17 Ἰουρίου 1895.

Τῷ κ. ΕΥΣΤΑΘΙῷ ΓΑΥΜΕΝΟΠΟΥΛῶ, δικηγόρῳ.

ΠΡΟΣΩΠΑ	ΠΡΩΤΟΙ ΥΠΟΔΥΘΕΝΤΕΣ	ΠΡΟΣΩΠΑ	ΠΡΩΤΟΙ ΥΠΟΔΥΘΕΝΤΕΣ
Κυριάκος Κλωναρᾶς	Π. Λαζαρίδης	Κυρὰ-Λοξή , προξενήτρα	Ε. Κοτοπούλη
Εὐλαλία Κλωναρᾶ , σύζυγός του	Μ. Κωνσταντινοπούλου	Εὐφροσύνη Μακρίδην	Ε. Ρούσου
Μπέττυ Κλωναρᾶ , θυγάτηρ των	Τερψ. Ράτνικ	Ρίτα Μακρίδην , θυγάτηρ της	Κ. Παπαϊωάννου
Λάμπρος Βαρδουκλῆς , ἀδελφός τῆς Κλωναρᾶ	Π. Κωνσταντινοπούλου	Χρῆστος Μακρίδης , υἱός της	Κ. Παπαϊωάννου
Ἄνθρ Στίγκιξον , μνηστήρ τῆς Μπέττυ	Δ. Κοτοπούλης	Φωκίων Βεροδελοπούλος , μνηστήρ τῆς Ρίτας	Κ. Βεντούρας
Μιχαλάκης Πρωτονοτάριος , συμβολαιογράφος	Π. Ρούσος	Παντελῆς , ὑπηρετῆς τοῦ Κλωναρᾶ	Π. Σταματοπούλου
			Κ. Βουσίου

Τρεῖς ἕτεροι ὑπηρετῆς, βωδὰ πρόσωπα. — Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κ. Κλωναρᾶ. Μικρὰ αἴθουσα εὐρωπαϊκῆν μετὰ πολυτελείας ἐξέη-
τημένης. Δεξιᾷ τῆ θεατῆ, παρὰ τὸ πρῶτον παρα-
σκήνιον, θύρα φέρουσα εἰς τὸν κοιτώνα τῆς κυρίας Κλωναρᾶ· παρὰ τὸ δεύτερον παρασκήνιον ἕτερα θύρα φέρουσα εἰς τὸν κοιτώνα τοῦ κυρίου Κλωναρᾶ. Ἀριστερᾷ, παρὰ τὸ πρῶτον παρασκήνιον, θύρα μετὰ παρατεταρμάτων, φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κυρίου Στίγκιξον, παρ' αὐτῆς ἕτερα θύρα τῶν δωματίων τῆς Μπέττυ. Ἐν τῷ μέσῳ μικρὰ στρωγῆλη τραπέζα, ἐπ' ἣς διάφορα κομφοτεχνήματα, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, δύο ἀνάκλιτρα ἐπιμήκη κ.τ.λ. Εἰς τὸ βάθος θύρα μετὰ παρατεταρμάτων].

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ καὶ ΦΛΩΡΑ

(Κατὰ τὴν ἄρσιν τῆς αὐλαίας, ὅτε Παντελῆς καὶ ἡ Φλώρα φαίνονται ἐξη-
πλωμένοι ἐπὶ τῶν δύο ἀνακλιτῶν, ἔ-
χοντες ἐστραμμένα τὸ ὄμμα πρὸς τὴν θύραν τοῦ Στίγκιξον).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ταρῶν τὰς χεῖρας καὶ χαμομέτοι). Ἀχαχχα! ...
ΦΛΩΡΑ (ὡς ἄνω). Ἀχαχχα! ...
(Μικρὰ σιγή).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (πάντοτε ἐξηπλωμένος καὶ σιγαλῆ τῆ γωνίῃ). Φλώρα! ... (Ἡ Φλώρα δὲν ἀκοεῖ ὁ Παντελῆς δυνατώτερα). Φλώρα! ... Ἀκόμη δυνατώτερα καὶ αἰγρινιδίω). Φλώρα! ...

ΦΛΩΡΑ (ἀνατινασσόμενη καὶ γέρονσα τὸν δάκρυον πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ). Σούτ, καλέ! ... Κοιμάται!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Καὶ σὺν κοιμάται τί φταίω γὼ! ... Γι' αἰτίας.

ΦΛΩΡΑ. Σιωπῆ! ...
(Ἡ Φλώρα ἐγείρεται καὶ βαίνει σιγαλῆ καὶ ἀθροῖθως πρὸς τὸν Παντελῆν. Ὁ

μικρὸς αὐτὸς διάλογος πρέπει νὰ γίγεται μᾶλλον διὰ μιμῆς καὶ μὲ ὀρθότακτον στόμα. Αἱ λέξεις πᾶσαι νὰ μαντεύονται μᾶλλον ἢ νὰ ἀκοῦνται, πρὸ πάντων ὅταν ἡ ὀμιλία γίγεται ἐξ ἀποστάσεως).

ΦΛΩΡΑ (Πηλοῦσασα ἤδη). Αἰ, τί εἶναι;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Δὲν ἔξυπνησες;
ΦΛΩΡΑ (Περικοποῦσα). Ὁχι, θερρῶ.
ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Μὰ τί κατάστασις εἶναι αὐτὴ νὰ καθύμασσε ἐδῶ γὰ φιλᾶμε ἕναν ἄνθρωπον πότε θὰ βῆξῃ, πότε θὰ φτερνισθῇ, πότε θὰ ...

ΦΛΩΡΑ (ἀπερχομένη διὰ τοῦ ὡς ἀνωτέρου τέρπου). Κάνε δουλειά σου, ἀφοῦ σὲ πληρώνουν.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ὀρθὸς καὶ ἀνακλινῶν τὴν κεφαλὴν). Καλά!

ΦΛΩΡΑ (καθισμένη, θέλουσα ν' ἀποφύγῃ αἰφ' ἰδίως ἐπελθῶν πτόρημα. Ἀ-
ρακινεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνοικοκλείει τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα). Ἐπ ... π ... π ... π ... π ... π ... (Ἀποφράσσει τὸ στόμα της διὰ μανθίνου)

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (οπεῖδων διθερ εἰς βοήθειαν καὶ βαίνων σιγαλῆ σιγαλῆ). Φτερνίσου, βρέ χριστιανή μου, καὶ θὰ πάθῃς τίποτα! Μπα! ...

ΦΛΩΡΑ (ἀπαλλαγεία ἤδη καὶ ἔχουσα κατακόκκινα τὰ μάτια). Ἄα! ...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ). Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ

Κ. ΛΟΞΗ (Εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους, φέρει φέρον κατὰ τὸν Ἀθηναϊκὸν τέρπον καὶ σάλι). Καλῶς τὰ χαιρῆστε!

(Ἡ Φλώρα ἐγείρεται ἀποτόμως καὶ τρέχει μετὰ τοῦ Παντελῆ πρὸς τὴν Κ. Λοξή, τὴν λαμβάνουσι ἕκαστος ἐξ ἐκατέρωθεν χερῶν καὶ τὴν φέρουσι ἐσπευσμένως ἔμπροσθεν καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς, πρὸ τοῦ ὑποβόλευς).

ΦΛΩΡΑ (φέρουσα τὸν δείκτην τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ στόματος). Σούτ! ...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ὡς ἄνω). Σούτ! ...
Κ. ΛΟΞΗ (ἔκθαμβος). Μίγας εἶσαι Κύριε! Μὰ τί πάθῃτε καλέ;

ΦΛΩΡΑ. Τσιμουδιά!
ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Μελιά!

ΦΛΩΡΑ. Λέξι!
ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Σοσσε!

Κ. ΛΟΞΗ. Μπα! σὲ καλὸ σας!
ΦΛΩΡΑ. Σιγαλωτέρα, χριστιανή μου!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Θά τὸν ζυπνήσῃς.
Κ. ΛΟΞΗ. Μά ...

ΦΛΩΡΑ. Ποῦ σιγαλῆ λοιπόν.
Κ. ΛΟΞΗ (σ' ἰσχυρῆ τῆ φωνῆ). Ἐχετε κανένα ἄρρωστο;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ὀμότως). Ὁχι! ... Μὰ σιγαλῆ σοῦ λέω!

Κ. ΛΟΞΗ. Πέθανε κανένας;
ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Ὁχι.

Κ. ΛΟΞΗ. Ἄμ τότε;
ΦΛΩΡΑ (μυστηριωδῶς πως). Κοιμάται!

Κ. ΛΟΞΗ. Ποῖος;
ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Ποῖος, λέει;

ΦΛΩΡΑ. Ποῖος, εἶπες;
ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Ὁ Γαμπρός μας!

Κ. ΛΟΞΗ. Καὶ γι' αὐτὸ κάνετε σὺν παλαβοῖ!
ΦΛΩΡΑ. Καλέ, μίλα σιγαλῆ.
ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Καὶ θὰ μᾶς τὸν ἔξυπνήσῃς!

Κ. ΛΟΞΗ. Χαράς το! (κἀθηται).
ΦΛΩΡΑ. (Καθ' ἑαυτήν). Νά την κα-

(1) Ἐξ ἀνεκδότου συγγραφῆς περὶ τῶν πρώτων τῶν τῶ συνεισμοῦ τῆς Ἐρμούπολεως.

λοκάθησε! (Τῆ Κ. Λοξῆ). Καὶ πῶς μὲς
'θυμήθηκες ἔτσι πρῶι πρῶι, Κυρά Λοξή;

Κ. ΛΟΞΗ. Τὴν κ. Εὐλαλία θέλω...
Μήπως κοιμάται κι' αὐτή; (ἐγείρεται).

ΦΛΩΡΑ. Δὲν ξέρω... Μὰ σὺν θέλῃς
κάθησε καὶ περιμένε τὴν... Χωρὶς νὰ
βγάλῃς ὅμως τσιμουδιά!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Λέξι!

ΦΛΩΡΑ. Νά, 'κεὶ 'στὴν ἄκρη κάθη-
σε... Πήγαινε σιγά σιγά...

(Ἡ κυρά Λοξὴ βγαίνει πρὸς τὸ βάθος
ἀκροποδῆται ὅτε, στροφομένη γὰ ἴδη τὸν
Παρτελῆν ὑποδεικνύοντα αὐτῆ διὰ ψιθυρι-
σμῶν καὶ χειρονομῶν τὸ ἕτερον ἄκρον
τῆς οὐκῆς, ρίπτει τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰ-
θούσης μικρὸν τραπέζιον μετὰ πατάγον).

ΦΛΩΡΑ. ὦ! δυστυχία μας! ... θὰ
τὸν ξύπνησε!

(Ἐστὶν κίβητος ἀνοῖεται βήχων).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. ὦ! συμφορά μας! ...
τὸν ξύπνησε! (βγαίνει πρὸς τὴν Κ. Λο-
ξή). Μὰ δὲν προσέχῃς καὶ λίγος, χριστι-
ανή μου;

(Ἐστὶν κίβητος ἀνοῖεται βήχων)
τράπεζαν ἐφ' ἧς καταγίνεται νὰ τοποθε-
τήσῃ τὰ διάφορα σντρίμματα τῶν κ. μ-
ψοτεχνημάτων).

Κ. ΛΟΞΗ (ἐντρομος). Δὲν τὸ 'θελα
ἢ κακομοίρα... Σεῖς μ' ἐτρέλανατε πρῶι,
πρῶι.

ΦΛΩΡΑ (Τῆ κ. Λοξῆ). Καὶ τώρα;

Κ. ΛΟΞΗ. Μὰ τί φταίω γώ... Μή-
πως τόθελα; ... Ὑστερα εἶνε καὶ παρα-
σμένη ἡ ὥρα...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΕΥΛΑΛΙΑ

ΕΥΛΑΛΙΑ (σπεύδουσα ἐξέρχεται τῶν
δωματίων τῆς). Μὰ τί θέρους, τί φασα-
ρία εἶνε πάλιν αὐτή; ...

(Ἐστὶν κίβητος ἀνοῖεται βήχων)
τὸν νὰ ἀποκρίψῃ τὰ σντρίμματα
τῶν κ. μψοτεχνημάτων ἀνατρέπει ἐκ τοῦ
τῶν τραπέζιον).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ἐντρομος). Δε... δε...
δὲν τῆσπασα γώ... Τοῦ... τοῦ... τοῦ
λόγου τῆς ἀπὸ 'κεὶ. (Δεικνύει τὴν κ.
Λοξή).

ΦΛΩΡΑ (ἐπαγαλαμβάνουσα). Τοῦ λό-
γου τῆς ἀπὸ 'κεὶ.

ΕΥΛΑΛΙΑ. Σιγώτερα, ζῶον, καὶ θὰ
ξύπνησῃς τὸ παιδί.

ΦΛΩΡΑ (σιγαρῆ τῆ φωνῆ). Τοῦ λό-
γου τῆς ἀπὸ 'κεὶ ἦρθε καὶ...

Κ. ΛΟΞΗ (παρεμβαίνουσα). Ἄχ!
Κυρία Εὐλαλία, νὰ μὲ συμπαθάτε... Τὸ
πουλῆκι μου θὰ ξύπνησε, αἰ;

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ἄ! τοῦ λόγου σου εἰ-
σαι, κυρά Λοξή; ... Σιγώτερα νὰ σὲ χα-
ρῶ, σιγώτερα. (Τῷ Παρτελῆ). Σὺ, μὰ-
ζεφε αὐτὰ καὶ φρόντισε νὰ ἴδῃς πόσο κα-
στίζου, γιὰ νὰ τὰ περάσω εἰς τὸν λογα-
ριασμόν σου.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Μὰ, κυρία...

ΕΥΛΑΛΙΑ. Σιωπή!

(Ἐστὶν κίβητος ἀνοῖεται βήχων)
τὸν νὰ ἀπερχόμενος ἵπται ὀργίλον
βλέμμα πρὸς τὴν Κυρά Λοξή).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Παληόγρηνα! (Ἐξέρ-
χεται διὰ τοῦ βάθους).

Κ. ΛΟΞΗ. Τὸ καυμένο τὸ παιδί...

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ἄρῃσέ τον τὸν παληάν-
θρωπο!

Κ. ΛΟΞΗ. Δὲν λέω γι' αὐτόν... λέω
γιὰ τὸν γαμπρόν σου. Τί ἦσυχια ποῦ
κοιμάται... Σὺν ἀρνάκι, νὰ μὴ βασκαθῇ!

ΕΥΛΑΛΙΑ. Καὶ τί νάξ, κυρά Λοξή;

Κ. ΛΟΞΗ. Ἦρθα μαθῆς καθὼς μοῦ
εἶπες... ἐγὼ δὲν 'θέλω νὰρθῶ... μ' ἀφοῦ
μαθῆς τὸ 'θέλες ἐλόγου σου...

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ἄ! Ἄ! καλὰ εἰκνας.
(Τῷ Φλωρᾷ). Σὺ, πήγαινε ἔξω. (Προ-
βλέπουσα πρὸς τὰ δωμάτια τοῦ Σείκι-
ξον). Δὲν ἐξύπνησε.

(Ἡ Φλωρὰ ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΥΛΑΛΙΑ καὶ ΚΥΡΑ ΛΟΞΗ

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ἄ! Κυρά Λοξή μου, δὲν
σε εἶδα ἀπὸ προχθὲς νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Κ. ΛΟΞΗ. Μπα! Μπα! Καλὲ τί λό-
γος, παιδί μου, μὲ κάνεις καὶ ντρέπο-
μαι... Ἐγὼ γιὰ τὸ σπητικό σου, θηλειά
δένω στὸ λαιμό μου.

ΕΥΛΑΛΙΑ. Δὲν 'πίστευα ποτέ, κυρά
Λοξή μου, νὰ τὰ κταφέρῃς... Ἐπήγαι-
να νὰ τρελλαθῶ.

Κ. ΛΟΞΗ. Χριστὸς καὶ Παναγία!
Κουνήσου ἀπ' τὸν τόπο σου, παιδί μου.
(Μετακινεῖ ἐλαφρῶς τὴν Εὐλαλία). Δὲν
σοῦ εἶχα 'πῆ ἐγὼ, ἄρῃσε τὴ δουλειά ἐπά-
νω μου καὶ θὰ ἴδῃς; ... Ἐ! δὲν σοῦ
λέω, ἦταν δύσκολο κομμάτι, γιὰ τὸν τού-
χαν πέσει ἀπάνοντα ὅλα τὰ κορίτσια τῆς
'Αθήνας...

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ὅλα τὰ κορίτσια αἰ! Τί
λές καλέ!

Κ. ΛΟΞΗ. Ὅλα τὰ κορίτσια... Καὶ
πάλι λίγα εἶπα... Ἐπρεπε νὰ ἴδῃς ἅμα
'πῆγα στὸ ξενοδοχεῖό του, τὰ γράμματα
καὶ τὰ ρυθασάκια, μνησθητί μου Κύριε,
(ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ) ποῦ τοῦ
στείλανε μὲ φωτογραφίαις μέσα μὲ...
μὲ... μὲ...

ΕΥΛΑΛΙΑ (ὡσεὶ δισπίστως). Φωτο-
γραφίαις! Ἀλήθεια!

Κ. ΛΟΞΗ. Στὸ συγγώριο τοῦ μακα-
ρίτη. (Σταυροκοπεῖται). Ἄμ! δὲν ἐγνώ-
ρισα μέσα στὸ σωρὸ καὶ τὴν κόρη τῆς
Μακρυδαίνας μ' ἐκείνῳ τῆς τὸ μῦτο.

ΕΥΛΑΛΙΑ. Καλὲ τί λές!

Κ. ΛΟΞΗ. Μὰ ἐνοια σου κι' ἅμα
καταπιάστηκα γώ... μὲ ξέρεις δὲν λόγου
σου, δέκα ἐπτὰ χρόνια τώρα ποῦ πῆθαν
ὁ μακαρίτης, ἄλλη δουλειά δὲν κάω...
Τὴν προξενήτρα καὶ τὴ μαμμη... πρῶτα
θὰ τοὺς παντρεύω κ' ὕστερα θὰ πιάσω τὸ
παιδί... Ἐπειτα δὲ γιὰ τὸ σπητικό σου
... ὄχι πῶς νὰ 'στὸ πῶ... μὰ... τίτοις
σπητικό... καὶ στὴ φωτιά νὰ πέσω.

ΕΥΛΑΛΙΑ. Εὐχαριστῶ, κυρά Λοξή,
εὐχαριστῶ.

Κ. ΛΟΞΗ. Μ' εἶχε πάρει, ποῦ λές,
ἀπὸ πίσω καὶ ἡ Μακρυδαίνα γιὰ νὰ τὰ
φταίξω μὲ τὴν κόρη τῆς.

ΕΥΛΑΛΙΑ. Οὐφ!

Κ. ΛΟΞΗ. Ἀσχημὴ δὲν σοῦ λειώ... Μὰ

μὲ ξέρεις δὲ ἐμένα... δέκα ἐπτὰ χρόνια τώρα
ἐγὼ καὶ κουτὴ φοράδα παντρεύω, ὄχι τὴν
κόρη τῆς Μακρυδαίνας. Μὰ... 'μπροστὰ
'στὴν Μπέττυ, χωρὶς ἡ φίλια μας...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Αἱ ἀνωτέρω καὶ ΜΠΕΤΤΥ

ΜΠΕΤΤΥ (κρανοῖσα ἀνθη). Μαμᾶ...

Κ. ΛΟΞΗ. Ἄ νὰ τὸ χρυσὸ μου. (Τῷ
Μπέττυ). Τί λουλούδια εἶνε αὐτὰ;

ΕΥΛΑΛΙΑ. Γιὰ ποῖον τάχεις αὐτὰ τὰ
ἄνθη;

ΜΠΕΤΤΥ. Εἶνε γιὰ τὸν Ἄνρι, μαμᾶ
... Δὲν ἐξύπνησε;

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ὅχι ἀκόμη. (Τῷ κυρᾷ-
Λοξῆ). Εἶδες το, νὰ τὸ χαρῶ, τί ὠραία
ποῦ εἶνε;

Κ. ΛΟΞΗ. Μάτι νὰ μὴν τὴν πιάσῃ!

ΕΥΛΑΛΙΑ. Κάτι μάτιξ!

Κ. ΛΟΞΗ. Ναι ὄμορφα (καθ' ἑαυτήν).
Σὺν λίγος ἀλλοίωσιν τοῦ φαίνεται.

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ἄρ! τὸ κορμί τῆς Χυτό!

Κ. ΛΟΞΗ. Λαμπάδα, κυρά Εὐλαλία
μου, λαμπάδα! (ἰδίᾳ). Μὲ τὴ διαφορά
ποῦ εἶνε λαμπάδα κίτρινη!

ΜΠΕΤΤΥ (κατασκευάζουσα ἀρθοδέ-
σμη). Ἄχ! τί ἔμμορφα ποῦ μυρίζουν!

ΕΥΛΑΛΙΑ (ασπαζόμενη τὴν κόρη
τῆς). Τὸ χρυσὸ μου, τί ἐξυπνο ποῦ εἶνε!

Κ. ΛΟΞΗ. Ἄμ τίνοις θὰ μοιάσῃ...
'Ὁ κόσμος ὅλος ἔχει νὰ κἀνῃ μὲ τὴν ἐξυ-
πνάδα τῆς μαμᾶς του.

ΕΥΛΑΛΙΑ (μετριοφρόνως ἀλλὰ κατὰ
βάθος ἀποδοχομένη τὴν γνώμη τοῦ κό-
σμου καὶ ἧς Κυρά - Λοξῆς). Ἄς εἶν'
καλὰ Κυρά - Λοξή... Ἀλήθεια, εἶπες ὁ
κόσμος... καὶ γιὰ τὸν γαμπρό μας τί
λέει, ὁ κόσμος ἔξω;

Κ. ΛΟΞΗ. Πάει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ
ζήλεια του... Καλὲ τίτοις γαμπρός!!
Δανιμαρκέζος σοῦ λέει ἄλλος!

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ
Βασιλέα μας!

Κ. ΛΟΞΗ. Καὶ ἀπὸ αἰ... Πλοῦσιος.

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ἀλήθεια, Κυρά - Λοξή,
ὡς πόσα λές νάχη;

Κ. ΛΟΞΗ. Μὰ... καθὼς μοῦ εἶπες ὁ
ἴδιος καὶ ὁ δούλος του... θάχη ὡς δέκα
τέσσαρα ἑκατομμύρια καὶ κτήματα 'στὴν
Δανία ἄπειρα!

ΕΥΛΑΛΙΑ. Τί τύχη! Τί τύχη, ποῦ
τὴν εἶχε ἡ Μπέττυ μας... Ἄν πετύχῃ
μάλιστα καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Κυριακού... καὶ
πιστεύω νὰ πετύχῃ τότε ποῖος τὴ χάρι
μας!

Κ. ΛΟΞΗ (περιέργως). Σχέδιο! ...
σὺν τί, σὺν τί, κυρία Εὐλαλία;

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ἄς εἶνε, θὰ τὸ μάθῃς ἀρ-
γότερα... Μὰ πὲς μοῦ ἀλήθεια στὴ ζωὴ
σου πῶς τὰ κατάρρεις, Κυρά - Λοξή.

Κ. ΛΟΞΗ. Μὴν τὰ 'ρωτᾷς... Ἐδῶσα
φραντάσου ὅτι τοῦ εἶχαν στείλει ἐξήντα
ὄσο προξενεῖαις!

ΕΥΛΑΛΙΑ (θαυμάζουσα). Ἐξήντα
ὄσο!

Κ. ΛΟΞΗ. Ἄμὲ! Μὰ τί τὰ θέλεις
ὅμως, τὸν τοῦ 'αἶλησα ἐγὼ γιὰ τὴν Μπέ-
ττυ... ὕστερα δὲ δὲν πέρνει καὶ λίγα 800
χιλιάδες!

(Ἀκολουθεῖ)